

El punt i a part és complicat. L'use poc. No m'ix, si l'haig d'escriure, de manera, diguem-ne, natural. Sempre hi ha un fil a seguir, una idea surant, una veu continua. Cal que me'l plantege específicament. En caldrà ara un, de punt i a part? Ben bé, no ho sé. Depèn, com tot. Me n'aniria al més enllà, lluny de mi, si diguera que la vida vol, demana o imposa punts i a part. A més, no sona lleig això? Lleig i mentida, també, perquè [algunes senderes](#) no són més que un miratge. La vida no exigeix res, tret de viure-la. La vida no és ningú; som nosaltres. És un llàstima, disculpeu-me, que m'explique així de boirós per dir que he abandonat el blog durant uns dies, i no sé quants encara hi cuejarà l'absència, perquè he iniciat una [aventura professional](#) que em té pres. Pres amb ganes, vull dir. Aquesta paraula, 'professional', com professor, profeta i altres, ve del verb professar, de tenir fe en alguna cosa. Potser no us descobriré res si dic, descregut com sóc, que sempre he tingut [conflictes amb la fe](#), amb la meua i amb la dels altres. No em fie dels seus manifassers. Religions a banda, haig d'intentar-ho, en qualsevol cas, i això, en mi almenys, és un punt i a part. La nostra voluntat, el nostre esforç, la que ens queda en nosaltres mateixos és la única fe possible, i més encara en els temps que corren. Perquè, si no, què? Quan? Com? Per què? [Frost](#) és temptador, però, després de tot, he escollit [Bukowski](#).

Button

Button

«[Digueu-me per què](#)», de Guillermina Motta